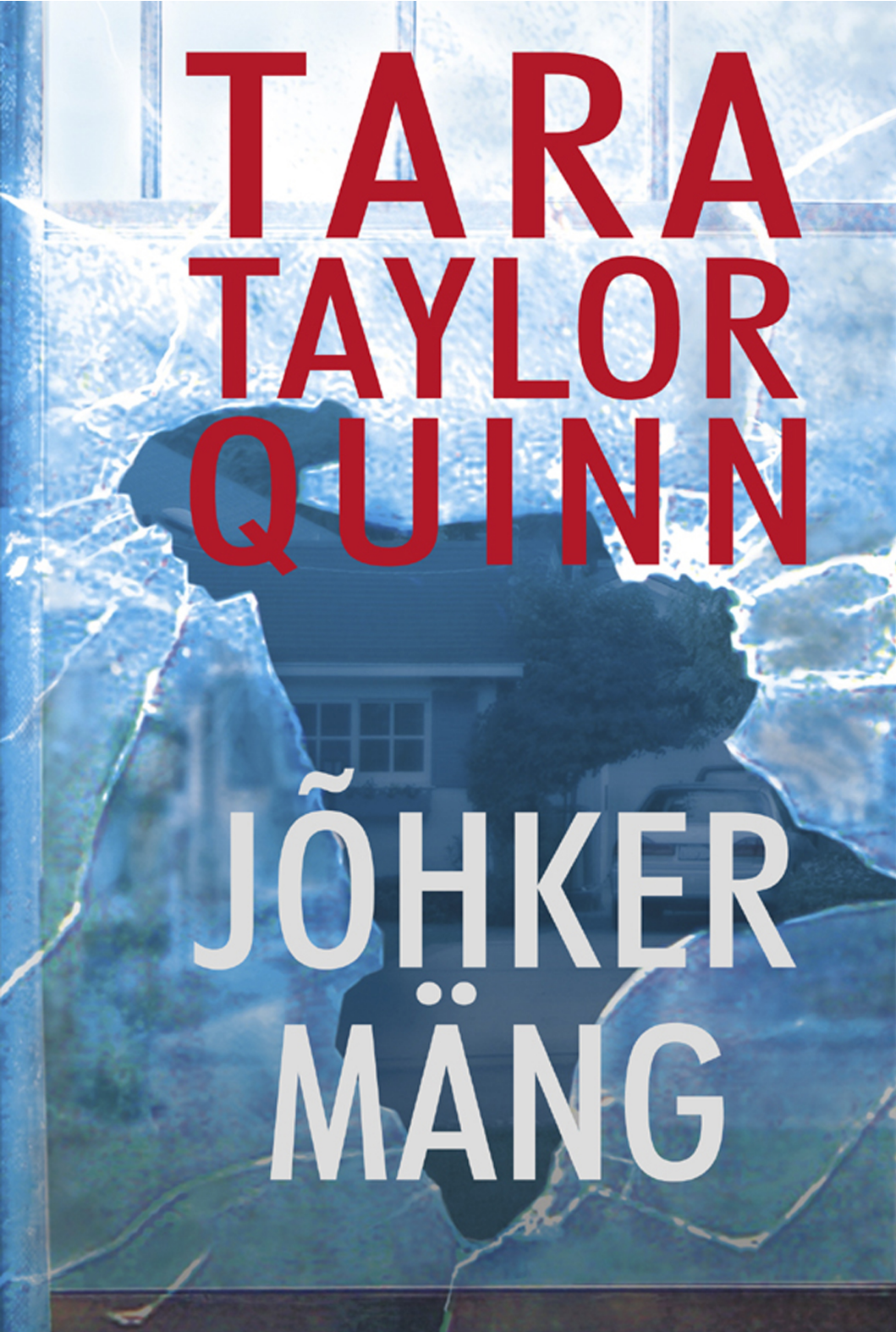

TARA
TAYLOR
QUINN

JÖHKER
MÄNG

1

„Kas küsimusi on?” küsis juhtivprokurör Janet McNeil ülbe näo ja hoiakuga noorelt mehelt. Mees niheles ja liigutas oma seljale raudu pandud käsi, mis toetusid väikese nõupidamisruumi ära-kriibitud lauale.

„Te ütlesite, et pakute meile kokkulepet.”

Jan raputas pead ja vaatas otsa Gordon Michaelsile, Flagstaffis hästi tuntud advokaadile, ja pööras siis tähelepanu taas süüalusele. Jacob Hallile oli esitatud süüdistus eelmisel nädalal ja istung määrati detsembri keskele, mis oli maksimaalne seaduses ettenähtud aeg, mille jooksul Hall sai kasutada kiirmenetlusõigust.

„Kokkulepet ei tule. Ma mõtlesin ümber,” vastas ta advokaadile ja silmitses süüdistatavat. *Sa oled mul peos, vennas, vähemalt üheksakümneks päevaks. See annab mulle piisavalt aega, et leida uut ja usaldusväärset tõendusmaterjali. Siis lähed sa trellide taha juba igaveseks.*

Halli käsivarrele tätoveeritud roheline madu limpsas oma musta keelt mehe kaela suunas. Mehe kehal oli veel jooniseid,

kuid tinti oli pandud nii paksult, et naine ei suutnud nendest märkidest aru saada.

„No kuule, Jan. Kui palju võib ta maksimaalselt saada teise isiku identiteedi varguse eest?”

„Omaette võetuna neli aastat.”

„Lepime siis kokku kolme peale. Riik hoiab suured protsessikulud kokku.”

Janet ei pööranud pilku kahekümne kolme aastaselt mehelt, kes uskus valge rassi ülemuslikkust. Ta oli üritanud seda tüüpi vahele võtta juba sellest ajast, kui too sai kaheksateistkümneseks. Kui mitu inimest oli selle viie aasta jooksul pidanud eluga hüvasti jätma? Ja kõik ainuüksi seetõttu, et ehkki politsei tegi oma tööd ja arreteris vajalikke inimesi, ei suutnud tema leida Halli kohta piisavalt vettpidavaid tõendeid.

„Ma lisan sellele süüdistusele veel krediitkaardipettuse ja kelmuse finantsasutuse vastu,” ütles ta neile.

Jacob Hall ei pilgutanud isegi silmi ega reageerinud kuuldule üldse kuidagi – ta ei pööranud ka pilku ära. Mehel puudus iga-sugune südametunnistus ning tal oli rohkem füüsilist jõudu ja vaimuteravust, kui maailm taluda suutis.

„Mõlemad on föderaalkuriteod,” jätkas naine, „ja koos varasemate süütegudega võib nende eest saada kuni kolmkümmend aastat.”

Hall vaatas talle üleolevalt naeratades otsa, vähimatki hirmu välja näitamata. Jan ei arvanud, et see on teesklus. Mees oli täiesti veendunud, et prokurör ei suuda eales tema süüd tõestada.

Hetkeks oli kurjategija saavutanud psühholoogilise üleoleku. Hirm ajas oma kombitsad naise kõhust otse südamesse.

„Sa ei tulnud vanglasse ainult viisakuse pärast, et informeerida meid oma süüdistuse sisust, preili McNeil. See pole sinu moodi, sa oled hõivatud naine,” ütles Michaels, kelle hääl kostus naiseni

paremalt. „Ja kuna sa kokkuleppega ei nõustu, siis on sul mingi muu ettepanek.”

Janet rebis pilgu süüaluse näolt ja pöördus Michaelsi poole. Ta tundis meest juba ülikooliajast ja oli temaga palju kordi kohtusaalis vaieldud. Kahvatu jumega mees oli üldiselt hea inimene – loomulikult oli ta tippklassi advokaat, kuid ta võitis kohtuasju siiski ilma rämpaste võteteta.

„Nii see on,” vastas Janet ja püüdis mitte lasta nõrkusel enda üle võitu saada. Ta pöördus taas Halli poole. „Mul on vaja nimesid, kohti, kuupäevi. Mul on vaja üksikasjalikke kirjeldusi mõningate sündmuste kohta. Andke mulle tunnistusi Bobby Donahue ja teiste kohta, kellega koos ta Valget Rahvast juhib, ja ma luban, et nõuan teile väiksemat karistust.”

„Te loete liiga palju muinasjutte, *Jan*.”

„Ma ei loe muinasjutte, härra Hall.” Ta vaatas uuesti Michaelside otsa. „Selline on minu ettepanek, võtke või jätke.”

Kaks mees vahetasid vaikides pilke.

„Mu kliendil pole aimugi, millest sa räägid,” sõnas Michaels.

„Kas see on teie lõplik otsus?”

„Jah.”

Jan tõusis ja tõstis punakaspruuni koti õlale. Kohe tuli ka valvur, kes andis Hallile märku, et too püsti tõuseks. „Kohtume esmaspäeval kohtusaalis,” ütles Janet. Noormees pöördus ringi ja loivas välja, kuid enne jõudis Jan märgata kahte asja.

Mehe musta-valgekirju kuue seljal paiknes must kiri: *Arestikambri vahialune. Kohtu poolt süüdi mõistmata.*

Teine asi oli keskmine sõrm, mida seljale aheldatud kätega mees talle lahkudes näitas.

* * *

Kasutades puhast klaaspurki, mida katab harilik kohvima-sina filter, valab kurjategija jahutatud vesinikülihapendi, soolhappe ja jooditinktuuri sinna sisse...

Simon istus kühmuvajunult arvuti ees ja klõbistas klaviatuuril, katkestas hetkeks tegevuse, vaatas aknast välja ja haigutas. Kena reedene septembripäev. Pilvitu taevas. Ilus ilm. Väljas oli vaikne. Talle meeldis vaikus.

Joodi müüki piiravad föderaalvalitsuse kehtestatud õigusaktid.

Kakskümmend kuus minutit tagasi oli buss toonud koolist koju algklasside õpilased. Kunagi oli teda õpetatud inimesi jälgima ja kaitsma ning seetõttu oli ta vaadanud, kuidas nad oma kodu-desse kadusid või jäid vanemaid ootama. Kahe või kolme minuti pärast oli kvartalisse oodata gümnaasiuminoorte saabumist.

Ta jõudis kirjutada veel rea või kaks, kui nende buss jõudiski kohale. Ta vaatas, kuidas nad sõidukist ükshaaval välja astusid, kuidas mõned kõndisid väikeste seltskondadena mööda teed edasi, mõned kadusid ümbritsevasse majadesse ja kolmandad lahku-sid kõrvaltänavate kaudu. Nimepidi teadis Simon ainult Alan Bonabyt, sest kunagi oli see poiss toonud siinsetele elanikele hommikuti ajalehti. Alan lahkus üksi, kohendades iga paari sam-mu järel ninale vajuvaid prille. Tema maja oli umbtäna lõpus viimane, otse suure männimetsa ääres.

Simon lükkas metallraamidega prille ülespoole ja asus taas töö kallale. Politseiõpikud ei valminud ise ega nõiaväl, mis oli tõe-näoliselt isegi hea, sest vastasel juhul ei maksaks tema kirjastaja – Sami kirjastaja – talle honorari, et ta neid õpikuid kirjutaks.

Punase fosfori omamine on keelatud. Et sellest keelust mööda hiilida, koguvad kurjategijad kokku suurel hulgal signaalrakette ja kraabivad sealt fosfori välja...

Simon sirutas käe, et kaelalihaseid masseerida, kuid talle jäid ette juuksed, mis ta käeselga kõditasid. Pikematel karvadel olid hakanud otsad juba ülespoole kaarduma. Simon avas ülemise parempoolse lauasahtli ja võttis sealt käärid. Ta lõikas juuksed ümberringi veerand tolli võrra lühemaks ning oli väga hoolikas ega lasknud karvadel põrandale kukkuda. Lokke meenutavaid juuksekarvu polnud enam näha.

Kuidas ära tunda amfetamiinilaborit.

Simon valis menüüst liigendamisikooni ja alamfunktsioonina täрни. **Kemikaalide lõhnad.** Tärn kaks... Tänavale oli ilmunud auto – sinine Infiniti, mille roolis istus naine tema kõrvalmajast... **Prügi hulgas leidub kemikaalide hoidmiseks mõeldud anu- maid.** Tärn kolm... Naine keeras oma maja ette.... **Rohkesti võõraid, kes viibivad kohal vaid lühikest aega.** Ja ajas auto garaaži. Umbes neljakümne sekundi pärast astub ta kõnnitee ääres asuva postkasti juurde ja vaatab, kas post on saabunud... Tärn neli. **Tumendatud klaasidega aknad.**

Ja sealt ta tuligi, kena nagu alati, kauni kujuga pepu tõusis tänu kitsale säärteni ulatuvale musta-punasekirjule seelikule efekt- selt esile. Kui naine kummardus postkasti kohale, ulatusid tema pikad tumedad juuksed peaaegu puusani.

Simon hüppas püsti.

„Tead mis,” hõikas ta mõni hetk hiljem üle majaesise astudes, „palju turvalisem oleks sul sõita postkasti juurde samamoodi nagu postiljon ja võtta kirjad välja autos istudes.”

Janet McNeil naeratas. „Simon, kas sa näed siin kusagil luura- mas mõnda röövlit, kes ootab ainult hetke, et näpata mulle saa- detud arved?”